проповідуєш безвість як ніч проповідує спрагу

місце скрипу води оповите нічийним дощем

споконвічна гора з-під каміння просочує брагу

а до кого та брага до кого та спрага тече

на покатих прогалинах висяться тіні мужичі

ідол мозку липкий витирати крило об штани

був ти падким на простір так само як падким на звичай

тільки місяць забувся вхрестити тобі однини

мислі – пастки на бджіл що по ночах не вміють літати

їм би майже сльозу їм би тільки маленький ковток

це життя до пиття не відняти але й не додати

що із того що вічне якщо йому досить по сто

алерґія на вітер жере солов'їні інстинкти

мозок скрес до світанку і вже не пригорне ніхто

ген зі свити богів тільки жовтий переляк простився

а за решту звиняйте за решту – з-під крана – по сто

ще по сто і заснути таке воно зранку нівроку

розлипаються крила присохлих од відчаю бджіл

тільки гусне слина як понура бравада пророка

що нікому – нікому – ні краплі не наворожив